

Een Pesach overdenking

2019/5779

R. Baruch, PhD

Een Pesach overdenking

Wanneer je de term “Pesach” hoort, wat komt er dan in je op? Wanneer je een religieus-joodse achtergrond hebt zul je waarschijnlijk antwoord “dood”. Wanneer je Pesach vanuit bijbels oogpunt bestudeerd, leert men dat Pesach de dood in elk huis bracht. De vraag die beantwoord moet worden is wiens dood? Er zijn twee mogelijke antwoorden. De ene is de eerstgeborene en de andere is het Pesach-offer. Pas toen de familie de instructies van HaShem opvolgde en het lam doodde en het bloed van het lam op de juiste manier aanbracht, zou de engel des doods dat huis passeren en de eerstgeborene zou leven. Met andere woorden, het bloed van het Pesach-offer voorzag in leven.

Niet alleen is de term “Pesach” belangrijk en vol van betekenis, maar ook het concept van de “eerstgeborene”. Wanneer je deze term hoort, waar denk je dan aan? De beste reactie is een erfenis. In de Schrift is er een verband tussen de eerstgeborene en een erfenis. De boodschap die hieruit moet worden afgeleid is dat het Pesach-offer niet alleen leven schenkt, maar ook een erfenis verzekert.

Wanneer we Pesach op een juiste manier begrijpen, zit er theologische nog een andere waarheid in verborgen. Vaak worstelen mensen met de eenvoud van de evangelieboodschap; ze vinden dat het te gemakkelijk is Jezus dood de betaling is voor al je zonden te accepteren. In plaats van te worstelen om met dit goede nieuws, zou men G-d moeten danken voor dit prachtige geschenk van redding. De eenvoud en de toereikendheid van het evangelie is in overeenstemming met wat de Torah openbaard tijdens Pesach.

In Exodus 12:29 leert men dat de Vernietiger om middernacht uitging en zowel het huis van Farao als de arme man (die gevangen was genomen en in de kerker zat) te oordelen. Men kon geen twee verschillende mannen vinden die meer van elkaar verschilden dan zij; de één leeft een leven van luxe en de ander krijgt misschien niet eens de benodigde eerste levensbehoeften. Niettemin G-d oordeelde beide individuen met dezelfde straf. Opmerking: Farao had veel over de G-d van Israël gehoord, terwijl de man in de kerker geen gelegenheid had om de Pesach-instructies te horen of erop te reageren. Het principe is duidelijk: het niet gehoorzaam reageren op het Pesach heeft grote gevolgen, ongeacht alle omstandigheden.

Dit feit lijkt misschien hard, maar laten we ons ook realiseren dat de mensen die wel reageerden op Pascha en deel namen aan het Pascha Lam, en op de juiste manier omgingen met het Bloed van het Lam, ontsnapten aan een oordeel dat de dood bracht. Tegelijk maakte het niet uit wie iemand was die het Pascha hield; het kon een diep religieus persoon zijn, die ernaar streefde te leven volgens de G-ds waarheid, of het kon een vrijbuitende zondaar zijn die gehoor gaf aan de Pascha-boodschap. Degene die reageerden/ gehoor gaven werden gezegend. Dit feit toont aan dat er kracht in het bloed van het Paschalam was (om een zegen te brengen voor degene die het gebruikte in overeenstemming met de instructies van G-d).

Er is nog een ander belangrijk resultaat van het vieren van Pesach. Degenen die het Pascha in Egypte deden, gingen in feite een nieuwe relatie met Hasjem aan. Terwijl ze het Pascha vierden, werd hun bevolen (Exodus 12:11) om het te eten met hun middel omgord, schoenen aan hun voeten en de staf in hun handen. Deze drie geboden waren erg ongewoon voor de mensen. In een eerder stadium werden de Pascha-deelnemers ook geïnstrueerd om op een ontspannen (achterover leunend) manier te eten; dit was de manier waarop een koning of een zeer rijk persoon at. De Hebreëen als slaven in Egypte zouden niet op deze manier hebben gegeten. De verandering in houding (bij het eten van het Pascha) onthult hoe de viering van het Pascha verandering brengt in status; de Hebreërs zouden zichzelf niet langer moeten zien als in slavernij aan Farao, maar als iemand die zijn middel omgord had; iemand die bereid was te dienen. Met andere woorden, hoewel er een conflict lijkt te zijn tussen liggend eten en het omgorden van het middel, is de boodschap duidelijk. Hoewel de Hebreëen zichzelf niet langer als slaven van Farao zouden moeten beschouwen, kwam de Pesach-ervaring met de verplichting om dienaren van hun Verlosser te worden.

Ook zal het heel vreemd zijn geweest om met schoenen aan je voeten te eten. Deze opdracht onthulde twee belangrijke aspecten van het Pascha: de eerste was een gevoel van urgentie; het eten met schoenen de schoenen aan openbaarde dat de Pesach-ervaring een Exodus zou opleveren, waarop men geroepen was om met haast te reageren. Dit instrueert de lezer dat het verlaten van iemands huidige locatie en verhuizen naar de plaats waar Hasjem wil dat een persoon is, zonder enige vertraging moet gebeuren. De Hebreëen werd verteld dat ze door middel van Pesach uit Egypte zouden vertrekken om de H-r in de woestijn te gaan aanbidden. Vandaar dat de Pesach-ervaring iemand ook het vermogen geeft om G-d te aanbidden, iets wat de Hebreëen niet konden doen terwijl ze in slavernij in Egypte waren. Evenzo, wanneer we in slavernij zijn aan de zonde en niet in de wil van de H-R staan, zijn we niet in staat om echt op de juiste manier te aanbidden.

Het derde wat de Hebreëen werd opgedragen om te doen tijdens het deelnemen aan het Pascha, was om hun staf in hun handen te hebben. Ook dit zou zeer vreemd zijn geweest. Wanneer er echter dingen in het Woord van G'd verschijnen die eigenaardig lijken, is dit meestal een significante openbaring. De staf vertegenwoordigde autoriteit in de Schrift en dus, door middel van het houden van het Pascha, wordt iemand autoriteit gegeven om de wil en doeleinden van G-d uit te voeren.

Ten slotte moet men opmerken dat het Pascha de Hebreëen een verandering van identiteit bracht. Na het houden van het Pascha werden de Hebreëen de gemeenschap van Israël genoemd. De term in het Hebreeuws is **עדת ישראל**. Dit is belangrijk, omdat de uitdrukking eigenlijk betekent: "De getuige van Israël. Dit feit zou de lezer moeten informeren dat de Pascha-ervaring veranderd degene die het Pascha viert in een persoon die geroepen is om van het Pascha te getuigen.

Finally, one should notice that the Passover brought a change of identity to the Hebrews. After keeping the Passover, the Hebrews were called the congregation of Israel. The term in Hebrew is **עדת ישראל**. This is significant because the phrase actually means "The Witness of Israel. This fact should inform the reader that the Passover experience turns the one who observes Passover into a person who is called to bear witness of the Passover.

Dit is een van de hoofddoelen van de speciale maaltijd die bekend staat als de Pesach Seder. Het primaire doel is om de betekenis van Pesach opnieuw te vertellen en uit te leggen aan de kinderen. Maar er ligt ook de nadruk op het uitnodigen van gasten aan de Seder-tafel en het getuigen van degenen die niet op de hoogte zijn van de Pesach-boodschap.

Als gelovigen in Messias Yeshua, die door Paulus ons Pascha wordt noemt, wordt ons bevolen om de betekenis en de relatie tussen het Pascha in de T'nach (Oude Testament) te begrijpen; waarom het was dat Yeshua op het Pascha werd gekruisigd. Het is niet alleen voldoende om dat te begrijpen, maar het is belangrijk om getuige te zijn van de eeuwige verlossing waarin Zijn bloed voorziet, voor een iedereen die Hem ontvangt en daardoor het ware Pascha van Yeshua houdt/viert.